

LBRIS

We know
books

CARTEA ROMÂNEASCĂ 100
MATEI VIȘNIEC

Frumoasa călătorie a urșilor
panda povestită de un saxofonist
care avea o iubită la Frankfurt

Teatru descompus

Cuprins

<i>Frumoasa călătorie a unui saxofon recompus (Horia Gârbea)</i>	5
Frumoasa călătorie a urșilor panda povestită de un saxofonist care avea o iubită la Frankfurt	11
Dimineața	13
Scenă în întuneric	23
Prima noapte	25
Scenă în noapte	30
A doua noapte	31
Scenă în noapte	35
A treia noapte	36
A patra noapte	39
A cincea noapte	42
A șasea noapte	46
A șaptea noapte	49
A opta noapte	53
A noua noapte	56
Dimineața	60
Teatru descompus	63
Omul din cerc	67
Depanatorul	70
Voci în întuneric (I)	72

Omul cu calul	74
Dresorul	78
Voci în lumina orbitoare (I)	82
Omul care vorbește în șoaptă	89
Nebuna liniștită	91
Nebuna febrilă	93
Nebuna lucidă	95
Spălătorul pe creier (I)	97
Filosoful	99
Spălătorul pe creier (II)	102
Voci în întuneric (II)	104
Spălătorul pe creier (III)	106
Mâncătorul de carne	109
Omul-pubelă	114
Iluzionistul	118
Omul cu gândacul	124
Voci în întuneric (III)	129
Alergătorul	132
Omul cu mărul	136
Voci în lumina orbitoare (II)	138
Vagabondul	142
Omul cu oglinda	149

EL

EA

DIMINEAȚA

Încăpere în dezordine. Un pat. Două corpuri abia profilate sub o cuvertură. El începe să se miște. Face eforturi să se trezească.

Dintr-odată, ceva îl neliniștește. Simte un parfum ciudat, necunoscut. Deschide ochii, dar nu prea reușește să-i țină deschiși.

Închide ochii și așteaptă. Aude o respirație care nu-i a sa.

Deschide ochii din nou, întinde mâna și atinge ușor celălalt corp întins lângă el. Stupefacție. Închide ochii, încercând să readoarmă. Nu reușește. Redeschide ochii. Trage încet cuvertura și privește celălalt corp: este o femeie. Ea se trezește încet. Deschide ochii. El și Ea se privesc îndelung. Ea zâmbeste. El îi întoarce zâmbetul.

EL: Cine ești?

EA: Eu?

Pauză.

EL: Ne cunoaștem?

EA: Nu prea.

EL: Unde suntem aici? La tine?

EA: Nu. La tine.

EL: Glumești?

Pauză.

EA: Nu. Suntem la tine!

EL: Imposibil.

EA: În orice caz... ai avut o cheie cu care ai deschis și părea cheia ta.

EL: Și ce naiba facem aici?

EA: Nu știu.

EL: Am făcut dragoste?

EA: Ai cumva un fier de călcat?

EL: Ce?!

EA: Te-ntreb dacă ai un fier de călcat.

Își ascunde capul sub cuvertură. Pauză.

EL: Visez sau sunt treaz?

EA: Vizezi.

EL (*încercând să-și miște puțin capul*): Oh, fir-ar să fie!

EA: Ce ai?

EL: O greutate-n cap... Oare mai sunt viu?

EA: N-ai aerul...

EL: N-am... Am făcut dragoste?

EA: Nu-ți mai aduci aminte de nimic?

EL: Ba da... (*Întinde o mână și pipăie pe jos.*) Sincer să-ți spun, singurul lucru de care-mi amintesc este că mi-am lăsat țigările pe aici pe undeva... (*Găsește pachetul, extrage ultima țigară și o aprinde.*) Vrei un fum?

EA: Nu, trebuie să plec. Cât e ceasul?

EL: Cum te cheamă?

EA (*privind în jur*): Unde-i deșteptătorul meu?

EL (*cu un gest mașinal, întinde mâna și pipăie pe jos*): Care deșteptător? Eu n-am deșteptător.

EA: N-am zis deșteptătorul tău, am spus deșteptătorul meu. E vorba de deșteptătorul meu... *al meu*. L-am pus să sune. Unde-i?

EL: Așteaptă să sune și-l găsești.

EA: Ar fi trebuit să sune deja.

EL: Dacă înțeleg bine... ăsta-i obiceiul tău... când te culci așa, prin necunoscut, ai întotdeauna un deșteptător cu tine?

EA: Da. Și am nevoie de el.

EL (*după ce a mai pipăit puțin pe jos*): Păi... trebuie să fie mai degrabă pe partea ta, deșteptătorul ăsta al tău.

EA: Nu-i.

EL: Atunci... a intrat în pământ pe vecie.

Pauză.

EA: Dă-mi o țigară.

EL (*îi întinde țigara lui*): E ultima.

Un timp fumează amândoi în tăcere, din aceeași țigară, pe rând.

EA: Ai sau n-ai fier de călcat?

EL: Nu te supăra... pot să-ți pun o întrebare idioată?

EA: Pune.

EL: Unde ne-am întâlnit?

EA: Deci nu-ți amintești chiar nimic?

EL: Tot ce-mi amintesc e că la un moment dat cineva a deschis o sticlă de vin rar, negru, cu nume ciudat... un vin vechi... Cred că avea vârsta mea, era din o mie nouă sute cincizeci și... Și imediat după aia... parcă m-a aspirat o gaură neagră.

EA: Tot e bine. E totuși o victorie... Dacă-ți amintești că era negru, ciudat, vechi și din o mie nouă sute cincizeci și...

EL: Îi simt și acum buchetul... pe cerul gurii.

EA: Și asta ți se întâmplă des? Vreau să spun... să rămâi cu buchetul... vinului pe care l-ai băut... și să uiți cum ai agățat-o pe femeia cu care te-ai culcat după aceea?

EL: Deci am făcut dragoste!

EA: Liniștește-te, pisei mic, n-am făcut nimic.

EL: Tu m-ai dezbrăcat?

EA: Nu, erai deja gol pușcă.

Pauză. El pare sincer jenat.

EL: Și cum am procedat ca să...

EA: Ca să mă agăți? M-ai dat gata cu saxofonul. Deci nu ești tu de vină.

EL: Serios?

EA: Da. E nemaipomenit ce poți scoate din el.

EL: Chiar ți-a plăcut?

EA: Da.

EL: Da' parcă nu aveam saxofonul cu mine...

EA: Ți-o fi împrumutat cineva un saxofon.

EL: Hmm... Și apoi?

EA: Apoi... după ce m-ai vrăjit cu saxofonul, m-ai trecut pe Bacovia.

EL: Eu și Bacovia! Asta-i chiar de-a dreptul...

EA: Mi-ai recitat aproape jumătate din Bacovia.

EL: Îți bați joc de mine?

EA: Deloc. Mi-ai recitat Bacovia și mi-a plăcut.

EL: Pe naiba! Eu nu știu o boabă din Bacovia.

EA: Te înșeli. Nici tu nu știi ce știi de fapt. Și când ești puțin băut și reciți din Bacovia faci minuni.

EL: Ca de exemplu?

EA: Eu sunt exemplul. Altfel, crezi c-aș fi aici?

Pauză.

EL: Și unde eram când s-a produs... minunea?

EA: Care dintre ele?

EL: Asta cu saxofonul... cu Bacovia... cu toată povestea asta?

EA: La Kiki.

EL: Cine-i Kiki?

EA: Unul dintre prietenii tăi, presupun.

EL: Kiki, unul dintre prietenii mei...

EA: Mare colecționar de vinuri rare.

EL: Kiki, prietenul meu, mare colecționar de vinuri...

EA: Care tocmai își inaugura barul...

EL (*încercând să-și amintească*): Kiki, mare colecționar de vinuri rare care tocmai își inaugura barul...

EA: Foarte simpatic, de altfel...

EL: Bun... Dacă spui că are un bar... Sper că-ți mai amintești adresa. Lucrezi acolo?

EA: Nu, venisem numai pentru inaugurare.

EL: Cum se cheamă barul?

EA: Atmosferă.

EL: Și eu cum am aterizat acolo?

EA: N-am nici cea mai vagă idee.

EL: Dar ce oră era?

EA: Păi... Când ai apărut... vreo două dimineața.

EL: Incredibil! Și de unde veneam?

EA: Zău așa, doar nu-ți închipui că pot să știu totul!

EL: Și totuși...

EA: Și totuși, ce?

EL: Nimic. Încerc să ies din gaura neagră. Numai că tot ce-mi spui... mă împinge și mai adânc, și mai la întuneric...

EA: Încearcă să mai dormi.

EL: Era lume multă?

EA: Era. Vreo patruzeci de nebuni.

EL: Cine?

EA: Nu-i cunosc. Eu am picat acolo din întâmplare.

EL: Și după ce m-am produs cu saxofonul, am venit direct la tine și ți-am recitat din Bacovia?

EA: Nu, mai întâi mi-ai vomitat pe rochie.

EL: A, inventezi, nu e genul meu...

EA: Iartă-mă. Am glumit.

EL: Mulțumesc. O glumă nostimă, când mă trezesc... îmi place de mor.

EA: Ha. Ha. Ha. Trebuie să plec acum. Unde-i fierul de călcat?

EL: Dumnezeule, da' grăbită mai ești! Stai să bem o cafea. Poate facem și cunoștință, nu?

EA: La ce bun?

EL: Păi... doar am petrecut noaptea împreună, pentru numele lui Dumnezeu.

EA: Închide ochii!

EL: De ce?

EA: Mă duc la baie.

EL: Păi, du-te la baie!

EA: Închide ochii, ți-am spus!

EL (*improvizând un joc*): Dacă înțeleg bine, sunteți și dumneavoastră cam goală, domnișoară, nu?

EA (*intră în joc*): Da, domnule.

EL: Asta-nseamnă că ne-am iubit!

EA (*îl bate delicat pe obraz*): Asta nu înseamnă nimic, domnule. Absolut nimic.

EL (*serios*): Ne-am iubit sau nu ne-am iubit?

EA: Mă faci să râd. Ha. Ha. Ce importanță are dacă da sau dacă nu?

EL: Dar nu crezi... că am dreptul să știu dacă am făcut dragoste sau nu? Ești în patul meu, goală, total goală, absolut goală, eu la fel, de altfel, am dreptul cel puțin să...

EA (*îi închide ochii cu un gest delicat al degetelor*): Hai, gura!

EL (*cu ochii închiși*): Și în plus, îmi plac femeile pudice. Pudoarea... Pudicitatea mă excită enorm. Am făcut, nu-i așa?

EA: Rămâi așa, da? Nu mai privi, nu mai mișca, nu mai vorbi. Da?

*Ea se duce la baie. Cu ochii închiși,
El caută printre sticlele goale împrăștiate în jurul patului.*

EL: Kiki ăla... spre dimineață... parcă mi-a oferit o sticlă de vin, nu-i așa? Sau mă înșel? Parcă aveam o sticlă când am ajuns acasă. Cu siguranță că mai e încă plină... sau mă înșel? Unde-i sticla mea?

EA (*din baie*): În bucătărie.

*Înfășurat în cuvertură se îndreaptă spre bucătărie.
Îl auzim împiedicându-se. Apoi reapare cu o sticlă de vin
într-o mână și cu un ceas deșteptător în cealaltă.
Se oprește în dreptul ușii de la baie și bea o gură de vin.*

EL: Cum te cheamă?

EA: Sonia.

EL: Astă-noapte mi-ai spus un alt nume...

EA: Cristina.

EL: Nu.

EA: Matilda.

EL: Exclus.

Pauză.

EA: Ana.

EL: Termină.

EA: Corina. Natalia. Ivona... Robinson.

EL: Ascultă, Natalia, Ivona, Robinson...

EA: Da?

EL: Ești sigură că trebuie să pleci?

EA: Da.

Pauză.

EA (*întredeschide ușa de la baie și întinde mâna*): Dă-mi, te rog, fierul de călcat.

EL: Da, Sonia... Da, Matilda... Da. (*Caută fierul de călcat, îl găsește și i-l dă.*) Nu ți-e foame? E plin frigiderul.

EA: Nu, nu mi-e foame.

Deschide frigiderul și-l inspectează.

EL: Mai avem trei ouă, un rest de brânză... Cinci biscuiți... Ce abundență... Putem organiza un festin.

EA: Trebuie să plec.

EL: Un iaurt grăsime zero pentru siluetă...

EA iese din baie, îmbrăcată într-o superbă rochie de seară. Întreaga ei înfățișare s-a schimbat, este de o eleganță simplă și rafinată.

EA: Nu, mulțumesc, trebuie să plec.

EL o privește uluit. EA vede deșteptătorul în mâna lui.

EA: Deșteptătorul meu! Unde era?

EL ar vrea să spună ceva, dar nu mai are glas.

EA (*privind deșteptătorul*): Ciudat. N-a sunat. Și totuși l-am pus să sune... E prima dată când mi se întâmplă așa ceva.

EL (*bâiguind*): Tu... tu... tu nu te poți numi Sonia.

EA: Mă numesc cum vrei tu, ești mulțumit?

EL: Nu, nu te las să pleci așa!

EA: Trebuie să plec. Am întârziat deja foarte, foarte tare.

EL: Sâmbătă e ziua mea.

EA: Și? Doar nu vrei să rămân la tine până sâmbătă!

EL: Mai stai puțin... Așteaptă-mă să mă îmbrac și te duc cu mașina. Unde trebuie să ajungi?

EA: Nu. Fii atent... mai întâi, trebuie să te odihnești. Da? N-ai dormit destul. Și apoi, când vei fi ceva mai în formă, va trebui să te duci la Kiki tocmai ca să-ți recuperezi mașina. OK? Mașina pe care ți-ai lăsat-o undeva într-un loc pe care n-ai mai fost în stare să-l regăsești azi-dimineață. Ne-am înțeles? Și după aia o să mai vedem. Da, pisoii mic? Haide... te pup și somn ușor.

EL: Nu, nu ne-am înțeles! Nu ne-am înțeles deloc. Ți-am cântat la saxofon, și-am recitat din Bacovia, am vomitat pe rochia ta... Vreau să-mi dai numărul tău de telefon.

EA (*îi întinde obrazul*): Uite, îți dau voie să mă săruți și să te culci... Da?

EL: Nu. Ai dormit la mine, m-ai dezbrăcat, și-am împrumutat fierul de călcat, vreau să știu cum te cheamă cu adevărat.

EA: La ce bun?

EL: Pentru că... pentru că... pentru că am chef să te cunosc, la naiba, poftim!

EA: Ți-am spus doar, n-ai decât să-mi alegi un nume.

EA deschide ușa. EL se întinde în pat, apoi se chircește cu genunchii la gură sub pătură.

EL (*într-un fel de transă*): Nu e drept! Nu! Deloc! Deloc, deloc, deloc! Ți-am recitat din Bacovia... Am... În sfârșit... Of, la naiba, mi-am pierdut mințile, trebuie să m-ascund undeva... Trebuie să dispar o vreme... Da' oricum, nu-i drept deloc! Ți-am recitat din Bacovia... Ai fi putut să mai stai un pic... Nu e drept... ești nedreaptă...

EA revine lângă el.

EA: Chiar crezi că sunt nedreaptă?

EL: A, da! De o mie de ori da!

EA: De câte nopți ai avea nevoie să mă cunoști?

EL (*de sub pătură*): De încă una.
 EA: Bine, îți mai ofer o noapte.
 EL: Nu, încă două.
 EA: Două. Foarte bine. Două.
 EL: Nu! O săptămână! Șapte nopți!
 EA: Șapte nopți e prea mult. Ești prea lacom.
 EL: Opt!
 EA: Opt? Asta-i aproape o viață!
 EL: Nouă! Te rog, nouă!
 EA: Nouă, foarte bine, adjudecat. Dar după aceea n-ai să-mi mai ceri niciodată nimic.
 EL: Nu.
 EA: Pe cuvântul tău de onoare?
 EL: Da, nouă nopți și după aia... niciodată, nimic, pe cuvânt.
 EA: Bine, am făcut târgul. Am să revin de nouă ori. (*Așază deștepătorul pe noptieră.*) Uite, nouă nopți, dar asta o să fie tot! E clar? Și ai să-mi cânti la saxofon!
 EL (*îi dă o cheie*): Uite, ia-o.
 EA: Ce să fac cu ea?
 EL: Să știu eu că poți intra oricând. Asta o să mă liniștească.
 EA: Și tu cum faci când ieși?
 EL: Eu n-am să mai ies. Eu am să te aștept.

EA iese.

Scenă în întuneric

EL încearcă să recite din *Bacovia*.

EL: „De-atâtea nopți...
 De-atâtea nopți aud...“
 (*Victorios.*) „De-atâtea nopți aud plouând,
 Aud materia...
 Aud materia plângând...“

Hm...

„De-atâtea nopți aud plouând,
 Aud materia plângând...
 Sunt singur și mă duce-un gând
 Spre locuințele...“

Spre locuințele...“

(*Victorios.*) „Spre locuințele lacustre.

Și parcă dorm pe scânduri ude,
 În spate mă izbește-un val...“

În spate mă izbește-un val...“

În spate mă izbește-un val...“

La naiba!

„Și parcă dorm pe scânduri ude,
 În spate mă izbește-un val –“